

[Poul Møller.]

man fra socialdemokratiets side ingen interesse for fradragsretten, men da den begyndte for alvor at virke efter sin hensigt, da altså skattetrykket voksede så stærkt, at det bankede på det loft, som fradragsretten har skabt, så skulle dette loft væk, så har man fundet tekniske forklaringer og alt muligt andet, som man ikke har interesseret sig for før, og som kun er et påskud for at muliggøre en øget beskatning. Jeg tror de borgere, der i dag loves skattelettelse, burde se på, hvorledes udviklingen hidtil er foregået: hver gang man løftede skattegrænsen opadtil, så fulgte andre med — måske ikke straks, men 1 år eller 2 eller 3 år efter, og det vil også ske denne gang. Det ligger i selve denne skattelovs virkninger.

Med sin velkendte sans for ironi udtalte finansministeren, at dette forslag ville øge opsparingen — det var naturligvis ironi. Resultatet af den øgede beskatning for indkomster over 15 000—16 000 kr. vil naturligvis blive, at disse borgere dels må formindske deres opsparing, dels får dårligere råd til at klare for sig selv og sine egne. Anderledes kan det jo ikke gå.

I samme omfang som opsparingen og dermed kapitaldannelsen mindskes som følge af den øgede beskatning, vil staten træde til for at opretholde investeringen, nye statsmidler kræves, og nye skatter nødvendigøres; mellemstanden under de 15 000 kr. må derfor følge med. Der er ingen anden vej: indkomstudjævningen vil fortsætte dynamisk ved den af socialdemokratiet anvendte kombination af tilskudspolitik og skattepolitik.

Det er denne udvikling, vi protesterer imod, det er den, vi vil modsætte os, fordi den uvægerlig fører os ind i den socialistiske velfærdsstat, hvor statsmagten tager sig af alt, og hvor staten derfor også må tage alt.

Den private kapitaldannelse vil simpelthen få sit grundskud, hvis dette kompleks gennemføres. Den reelt højere formueskat, den øgede indkomstskat på opsparingsegnede indtægter, den forhøjede selskabskat, kapitalvindingsskatten og dødsbo-skatten i forbindelse med de højere arveafgifter og huslejeudligningsafgiften vil alt sammen medføre, at opsparingen og kapitaldannelsen mindskes så betydeligt, at en

skattefinansieret statsopsparing må træde i stedet, hvis man ønsker, at investering og produktion skal ligge på et nogenlunde højt niveau.

Netop på baggrund af, at vor opsparing i forvejen er for lille, må det i høj grad for-bavse, at regeringen rykker ud med et så koncentreret og voldsomt slag mod opsparingen, som tilfældet er. Finansministerens bekymringer for valutabalancen bliver sandelig ikke mindre, hvis han skulle få held til at få dette kompleks gennemført — men det håber han formentlig ikke engang selv.

Ved de foreslåede indkomstskatter ind-træder der for ægtepar en meget følelig forhøjelse allerede for indtægter imellem 15 000 kr. og 20 000 kr. En familie med 20 000 kr. får en forhøjelse på 422 kr. i København og 554 kr. i gennemsnit i landkommunerne. Det er mange penge, og det drejer sig jo slet ikke om velhavere, det drejer sig om indtægter, der før krigen var på godt 7 000 kr. På en indkomst på 50 000 kr. bliver forhøjelsen 4 600, 4 800 og 7 600 kr. i de tre områder. Det er vel rigtigt, at de pågældende personer udgør et mindretal af befolkningen, men dette berettiger ikke staten til at beslaglægge størstedelen af deres indkomst.

Det er imidlertid ikke kun de store indtægter, der rammes af den finansministe-rielle bandlysning. Det samme gælder næsten alle enlige. Ikke mindst de dårligst stillede med indtægterne ned til 4 000 kr. rammes føleligt. Jeg kunne forestille mig den harme, socialdemokratiet ville være optændt af, hvis vi havde foreslået, at enlige med 4 000 kr. skulle betale 122 kr. mere årlig i skat og enlige med 6 000 kr. 250 kr. mere. Her er der sandelig tale om en ungarlebeskatning, der forslår noget. Dette bliver så meget værre, fordi finansministe-ren overfører et stort antal personer, der tidligere har været betragtet som forsørgere, til gruppen enlige. Forsåvidt angår personer, der ikke har nogen at forsørge, lader dette sig diskutere, så er der megen rimelighed heri. Men når det også gælder enker, enke-mænd, fraskilte og separerede, der sidder med børn at forsørge, så er denne skematiske løsning altfor rigoristisk. De forhøjede børnefradrag for enlige kan ikke reparere dette forhold. De strækker ikke til til at dække skatteforhøjelsen, og de lider jo også